

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการรับรู้ของประชาชนในการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน Economic Factor Toward to People's Perception Being a Member of ASEAN Economics Community

พ.ต.อ. ดร.นพดล บุรณันท์¹, ดร.ดำรงค์ ชลสุข², ดร. ชยภรณ์ ธนาภิบุรณ์³
ดร. กาญจนา โพธิวิชยานนท์⁴, ดร. ชีวีต สารพัทธ์⁵
^{1,2,3,4,5}มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม ที่มีผลต่อการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยใช้ การวิจัยเชิงปริมาณให้ประชาชนในพื้นที่ อำเภออรุณประเทศ จังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วย (1) ตำบลป่าไร่ (2) ตำบลผ่านศึก (3) ตำบลคลองน้ำใส และ (4) ตำบลท่าข้าม จำนวน 400 รายตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง เหตุผลที่เลือกพื้นที่ดังกล่าวเนื่องจากว่าเป็นพื้นที่ที่ติดพรมแดนกับประเทศกัมพูชา ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคม และการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ขึ้นอยู่กับการป้องกันภัยพิบัติ การก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางด้านการขนส่ง ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร การพึ่งพากัน และการเคลื่อนย้ายแรงงาน

คำสำคัญ: ปัจจัยทางการเมือง, ปัจจัยทางเศรษฐกิจ, ปัจจัยทางสังคม, การรับรู้ของประชาชน

Abstract

The aims of this research are to investigate the effects of political factors, economic factors, and social factors towards people's perception towards ASEAN Economics Community. These people included 400 residents of the four sub districts in Arunyaprathet district Srakaow province, where the border near Cambodia, namely: Parai, Panserk, Klongnamsai, and takam. The methods of data analysis consist of multiple regression analysis. The results of the analysis show that: the perception depended on disaster protect, terrorism, international relation, transportation cooperation, communication cooperation, interdependent, and labor movement.

Keywords: political factors, economic factors, social factors, perception

บทนำ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ ASEAN Economic Community (AEC) เป็นการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียนประกอบด้วย ไทย พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และบรูไนดารุสซาลาม (AEC, 2014) เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองกับคู่ค้า และเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจระดับโลก รวมถึงมีการยกเว้นภาษีสินค้าบางชนิดให้กับประเทศสมาชิก ส่งเสริมให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง มั่นคง ประชาชนอยู่ดีกินดี (พัชรา โพธิ์กลาง, 2555) มีการดำเนินงานที่แน่ชัดเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ชัดเจน ได้แก่

การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน และจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี สำหรับการตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้กำหนดให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 ค.ศ. 2015 เป้าหมายของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมี 4 ด้านคือ (1) เป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (single market and production base) เพื่อเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ ลงทุน แรงงานฝีมือ เงินทุน อย่างเสรี (2) สร้างขีดความสามารถทางเศรษฐกิจ (high competitive economic region) ให้มีความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบาย ที่ช่วยการรวมกลุ่ม เช่น นโยบายการแข่งขัน

นโยบายภาษี ทรัพย์สินทางปัญญา พัฒนาโครงการสร้างพื้นฐาน ร่วมกันดำเนินการโดยแลกเปลี่ยนข้อมูลฝึกอบรมบุคคลากรร่วมกัน (3) สร้างความเท่าเทียมในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (equitable economic development) สนับสนุนการพัฒนา SMES สร้างขีดความสามารถผ่านโครงการที่มีอยู่แล้วและ (4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก (fully integrated into global economic) (ASEAN News, 2014)

ความสำคัญของปัญหาเนื่องจากการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้สินค้าของประเทศอาเซียนอื่นเข้าสู่ตลาดไทยได้โดยไม่มีภาระภาษี ทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องแข่งขันมากขึ้น แต่ที่ผ่านมามีไทยกลับมีมูลค่าการส่งออกไปยังอาเซียนสูงกว่าการนำเข้าจากอาเซียน ในด้านการลงทุน หากประเทศไทยไม่มีการพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน (infrastructure) ประสิทธิภาพการผลิตของแรงงาน (labor productivity) และไม่มีการปรับปรุงกฎระเบียบกฎหมายให้มีความทันสมัยไม่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน อาจทำให้มีการย้ายฐานการผลิตจากประเทศไทยไปยังประเทศอื่นๆ ใน ASEAN ที่เหมาะสมกว่า การเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี อาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานฝีมือของไทยไปประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และบรูไนดารุสซาลาม และต้องจ้างแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่ค่าแรงถูกกว่าเข้ามา อาจก่อปัญหาด้านสังคม และเนื่องจากทิศทางนโยบายของไทยคือ การเป็น “รัฐสวัสดิการ” ทำให้งบประมาณของรัฐส่วนหนึ่งจะไปเป็นสวัสดิการของแรงงานต่างด้าว รวมทั้งตลาดสินค้าในประเทศ (domestic market) ก็ไม่มีกลไกในการป้องกันไม่ให้สินค้าคุณภาพต่ำที่ผลิตในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นเข้ามาขายในประเทศ ซึ่งอาจทำให้นโยบายการพัฒนาในอุตสาหกรรมของไทยที่มีเป้าหมายในการพัฒนาในอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพสูงอาจเกิดปัญหาอุปสรรคได้ รวมทั้งอาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตแก่ผู้ประกอบการไทยในการพัฒนาขีดความสามารถในการผลิต ดังนั้นจึงต้องศึกษาอิทธิพลของปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคมที่มี

ผลต่อการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษา ปัจจัยด้านการเมือง (ประกอบด้วย การป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (ประกอบด้วย ความร่วมมือทางการค้า ความร่วมมือทางการขนส่ง และความร่วมมือทางการสื่อสาร) และปัจจัยด้านสังคม (ประกอบด้วย การพึ่งพากัน การเคลื่อนย้ายแรงงาน และความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรม) ที่มีผลต่อการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

สมมุติฐานการวิจัย

การรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านการเมือง (ได้แก่การป้องกันภัยพิบัติ การก่อการร้าย และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (ได้แก่ความร่วมมือทางการค้า ความร่วมมือทางการขนส่ง และความร่วมมือทางการสื่อสาร) และปัจจัยด้านสังคม (ได้แก่ การพึ่งพากัน การเคลื่อนย้ายแรงงาน และความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรม)

ทบทวนวรรณกรรม

1. การรับรู้ (perception) การรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใดๆ จะขึ้นอยู่กับความรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้นๆ ดังนั้นการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพ จึงขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ที่ได้รับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพซึ่งปัจจัยการรับรู้ ประกอบด้วยประสาทสัมผัส และปัจจัยทางจิตคือ ความรู้เดิม ความต้องการ และรู้สึกนึกคิด เป็นต้น การรับรู้จะประกอบด้วยกระบวนการสามด้าน คือ การรับสัมผัส

การแปลความหมายและอารมณ์ (Regan & Noe, 2014) สิ่งเร้าและแรงจูงใจเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญในการเรียนรู้ เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าและแรงจูงใจ จึงทำให้เกิดการตอบสนอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน การรับรู้ และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ การรับรู้ของจิตใจ ถ้ามีความเหนื่อยอ่อน เครียด หรืออารมณ์ขุ่นมัว อาจทำให้การแปลความหมายได้ไม่ถูกต้อง แต่ในทางตรงกันข้าม หากสภาพจิตใจผ่อนคลาย ปลอดโปร่ง ก็จะทำให้การรับรู้และการเรียนรู้เป็นไปด้วยดีและเป็นระบบ ดังนั้นการรับรู้จึงประกอบด้วยขั้นตอนพื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (1) ประสบการณ์ (2) ความเข้าใจ และ (3) ความนึกคิด (Keller, 2014)

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการรับรู้ของประชาชนที่มีผลต่อการรับรู้ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ที่ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม

2. ปัจจัยด้านการเมือง (political factors) ในด้านการเมืองและความมั่นคง อาเซียนได้มุ่งเน้นความร่วมมือเพื่อธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาคตลอดมา โดยได้มี การจัดทำและผลักดันให้ทุกประเทศในภูมิภาคให้ความสำคัญและยึดมั่นในสนธิสัญญาไมตรีและความ ร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation หรือ TAC) ปี ค.ศ. 1976 (ราช ราชมัญ, 2556) ซึ่งถือว่าเป็นเอกสารที่กำหนดแนวทางการปฏิบัติในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างกันภูมิภาคที่มุ่งเน้นการสร้างสันติภาพและความมั่นคง ความเจริญรุ่งเรืองด้านเศรษฐกิจ และความร่วมมือระหว่างกันในการป้องกันภัยพิบัติและต่อต้านการก่อการร้าย (ASEAN, 2014)

นอกจากนี้ อาเซียนได้ร่วมลงนามในเอกสารด้านการเมืองอื่นๆ อาทิ ปฏิญญาว่าด้วยภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตแห่งสันติภาพ เสรีภาพและความเป็นกลาง (Zone of Peace, Freedom and Neutrality หรือ ZOPFAN) เมื่อปี ค.ศ. 1971 สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ใน

ภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty on the Southeast Asian Nuclear Weapon-Free Zone หรือ SEANWFZ) ในปี ค.ศ. 1995 รวมทั้งได้ริเริ่มการประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมือง และความมั่นคง ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (ASEAN Regional Forum, 2014)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านการเมืองที่เกี่ยวข้องกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีปัจจัยต่างๆ ที่สำคัญในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ การป้องกันภัยพิบัติ การก่อการร้าย และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (Economic Factors) การที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจโลกได้ เปลี่ยนไป ภายหลังจากการเจรจาเปิดเสรีการค้ารอบอุรุกวัย และการแบ่งตลาดโลกออกเป็นกลุ่มภูมิภาค ไทย ได้เห็นความจำเป็นที่จะต้องสร้างกลุ่มเศรษฐกิจ ในภูมิภาคเพื่อเสริมสร้างอำนาจต่อรองของประเทศในภูมิภาคและศักยภาพในการผลิต ในปี 2535 (ค.ศ. 1992) ประเทศไทย ได้เสนอให้ อาเซียนร่วมมือกันอย่างจริงจังในการเปิดเสรี การค้าระหว่างกัน โดยผลักดันให้มีการจัดตั้งเขต การค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area – AFTA) เพื่อช่วยส่งเสริมการค้าภายในอาเซียน ให้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ลดต้นทุนการผลิตใน สินค้า อุตสาหกรรมและดึงดูดการลงทุนจาก ต่างประเทศ โดยประเทศสมาชิกเดิม 6 ประเทศ ได้ตกลงจะเร่งลดภาษีสินค้าในกรอบ AFTA ให้ เร็วขึ้น โดยมีกำหนดลดภาษีสินค้าให้มีอัตราอยู่ที่ ร้อยละ 0-5 ภายในปี 2545 (ค.ศ. 2002) (Wikipedia, 2014)

นอกจากนี้ อาเซียนยังได้ตั้งเป้าที่จะลด ภาษีสินค้าทั้งหมดลงมาอยู่ที่อัตราร้อยละ 0 ภายในปี ค.ศ. 2010 สำหรับสมาชิกเดิม และปี ค.ศ. 2015 สำหรับสมาชิกใหม่ในเวลา ต่อมา อาเซียนได้ขยายความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ เพิ่มเติมจาก AFTA เพื่อให้การรวมตัวทาง เศรษฐกิจมีความสมบูรณ์แบบและมีทิศทางที่ ชัดเจน โดยได้ขยายความ ร่วมมือไปสู่การค้า

บริการและการเชื่อมโยงทางด้านอุตสาหกรรม เช่น การจัดตั้งเขตการลงทุนอาเซียน (ASEAN Investment Area – AIA) นอกจากนี้ อาเซียนยังได้ขยายขอบเขตความตกลง AIA ให้ครอบคลุมความร่วมมือด้านการค้าบริการ โดยมีการเจรจาเปิดเสรีการค้าบริการใน 7 สาขา (การขนส่งทางทะเล การขนส่งทางอากาศ การเงินการคลัง วิชาชีพธุรกิจ การก่อสร้าง การคมนาคม และการท่องเที่ยว) โดยมีเป้าหมายให้การเปิดเสรีครอบคลุมทุกสาขาบริการภายในปี 2020 นอกจากนี้อาเซียนยัง มีความร่วมมือด้านการเชื่อมเส้นทางด้านคมนาคม การสื่อสารและการขนส่งสินค้าผ่านแดน รวมทั้งโครงการความร่วมมืออาเซียนด้านการพัฒนากลุ่มน้ำโขง เพื่อเป็นการส่งเสริมและเพิ่มพูนความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจของอาเซียนให้มีความแข็งแกร่งและครอบคลุมสาขาต่างๆ ให้มากยิ่งขึ้น (ASEAN News, 2014)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีปัจจัยต่างๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ความร่วมมือทางการค้า ความร่วมมือทางการขนส่ง และความร่วมมือทางการสื่อสาร

4. ปัจจัยด้านสังคม (social factors) ปัจจัยด้านสังคมหรือความร่วมมือด้านสังคมของอาเซียนเป็นความร่วมมือด้านอื่นๆ ที่มีใช้ด้านการเมือง และเศรษฐกิจ ซึ่งมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาสังคม ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านยาเสพติด และด้านวัฒนธรรมและสนเทศ (ASEAN Social Forestry Network, 2014) โดยมีคณะกรรมการต่างๆ ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมโครงการต่างๆ ของอาเซียนที่เกี่ยวข้องสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การส่งเสริมพัฒนาความร่วมมือในด้านดังกล่าวนับเป็นวัตถุประสงค์เบื้องต้นประการหนึ่งของอาเซียนเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีทัดเทียมกับประชาชนในประเทศที่พัฒนา

แล้ว ความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรมและสนเทศของอาเซียนนับเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนชาวอาเซียน ตลอดจนปลูกจิตสำนึกในความเป็นอาเซียน

ความร่วมมือทางด้านสังคมในกรอบอาเซียนได้พัฒนามาเป็นลำดับตามสภาพแวดล้อม ความต้องการของประเทศสมาชิก และกระแสของโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นผลให้อาเซียนมีการจัดตั้งกลไกความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อสนองต่อการเปลี่ยนแปลงและความจำเป็นที่จะต้องมีการร่วมมือกันในระดับภูมิภาค ได้แก่ การพัฒนาชนบทและการขจัดความยากจน โครงข่ายรองรับทางสังคม อาชญากรรมข้ามชาติ และสวัสดิการสังคมและการพัฒนาสังคม ทั้งนี้เพื่อมุ่งผลักดันให้อาเซียนบรรลุ เป้าหมายในการเป็นสังคมที่เอื้ออาทรต่อกันตามวิสัยทัศน์อาเซียน นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีนโยบายในอันที่จะพยายามกระตุ้นให้อาเซียนเป็นสังคมเปิดและมีความเอื้ออาทร ให้การดูแลแรงงานข้ามชาติอย่างเป็นธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นชุมชนหนึ่งเดียว เสริมสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน โดยการพัฒนามนุษย์โดยรวม (total human development) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาสังคมในระยะยาว การสร้างผู้นำรุ่นใหม่ในภูมิภาค มีการใช้บังคับกฎหมายอย่างเป็นธรรมกัน โดยใช้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (HRD) เป็นกลไกในการลดช่องว่างระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและส่งเสริมการรวมตัวของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอาเซียน (Public Relation News, 2014)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านสังคมที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีปัจจัยต่างๆ ที่สำคัญ ได้แก่ การพึ่งพากัน การเคลื่อนย้ายแรงงาน และความร่วมมือทางวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชากรในเขตอำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

ประกอบด้วยตำบลป่าไร่ ตำบลผ่านศึก ตำบลคลองน้ำใส และตำบลท่าข้าม จำนวนทั้งสิ้น 85,696 คน เหตุผลที่เก็บข้อมูลที่อำเภอรัฐประเศเนื่องจากเป็นอำเภอที่มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจสูงและมีอาณาเขตติดกับประเทศกัมพูชาซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (sample size) ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดในเขต ตำบลป่าไร่ ตำบลผ่านศึก ตำบลคลองน้ำใส และตำบลท่าข้าม อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว โดยวิธีการคำนวณตามสูตรของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane) ที่มีค่าความคลาดเคลื่อน .05 (ระดับค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แนวทางการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative approach) ประกอบด้วยข้อคำถามปลายปิด ทำการสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนโดยวิธีการแจกแบบสอบถามในประเด็นต่างๆ จำนวน 50 ข้อ เกี่ยวกับเรื่องการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม ตามขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ผู้ช่วยภาคสนาม ซึ่งเป็นนักศึกษา และประชาชนในพื้นที่เป็นผู้แจกแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบเชิงชั้น (hierarchical regression analysis)

ผลการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการรับรู้ของประชาชน

ผลการวิเคราะห์ แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการเมือง มีการป้องกันภัยพิบัติ การก่อการร้าย และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมีผลกระทบต่อการรับรู้ของประชาชน ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าการป้องกันภัยพิบัติมีน้อย การรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้นแต่ถ้าการป้องกันภัยพิบัติมีมากขึ้น การรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลง สำหรับการป้องกันการก่อการร้ายและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศถ้ามีมากขึ้น การรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้นด้วย แต่ถ้าการก่อการร้ายและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมีน้อยการรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลงเช่นเดียวกัน

เมื่อพิจารณา ปัจจัยด้านเศรษฐกิจเพิ่มเติมพบว่า การป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางการค้า ความร่วมมือทางการค้า ความร่วมมือทางการขนส่ง และความร่วมมือทางการสื่อสาร มีผลกระทบต่อการรับรู้ของประชาชน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าถ้าการป้องกันภัยพิบัติและความร่วมมือทางการขนส่งมีน้อย การรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้นแต่ถ้าการป้องกันภัยพิบัติและความร่วมมือทางการขนส่งมีมากขึ้น การรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลง สำหรับการป้องกันการก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางการค้าและความร่วมมือทางการสื่อสารถ้ามีมากขึ้นการรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้นด้วย แต่ถ้าการป้องกันการก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางการค้าและความร่วมมือทางการสื่อสารถ้ามีน้อยลงการรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลงด้วยเช่นเดียวกัน

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านสังคม เพิ่มเติมพบว่า การป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางการขนส่ง ความร่วมมือทางการสื่อสาร การพึ่งพากัน และการเคลื่อนย้ายแรงงานมีผลกระทบต่อ การรับรู้ของประชาชน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าถ้า

การป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย และความร่วมมือทางด้านการขนส่งถ้ามีน้อยลง การรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้น แต่ถ้าการป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย และความร่วมมือทางด้านการขนส่งมีมากขึ้น การรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลง สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร การพึ่งพากันและการ

เคลื่อนย้ายแรงงานถ้ามีมากขึ้น การรับรู้ของประชาชนจะมีมากขึ้น แต่ถ้า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร การพึ่งพากันและการเคลื่อนย้ายแรงงานถ้ามีน้อยลง การรับรู้ของประชาชนจะมีน้อยลงด้วยเช่นเดียวกัน ส่วนความร่วมมือทางด้านการค้า และความร่วมมือทางวัฒนธรรม ไม่มีผลต่อการรับรู้ของประชาชน (ตาราง 1)

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการรับรู้ของประชาชน (400 ราย)

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยปรับมาตรฐาน			
	แบบจำลอง 1	แบบจำลอง 2	แบบจำลอง 3	
การป้องกันภัยพิบัติ (DISAS)	-.293***	-.388***	-.340***	
การป้องกันการก่อการร้าย (TERRO)	.228***	.129**	-.096*	
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (RERA)	.773***	.687***	.267***	
ความร่วมมือทางด้านการค้า (TRADE)		.201***	.008	
ความร่วมมือทางด้านการขนส่ง (TRAN)		-.105*	-.098*	
ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร (COM)		.140**	.446***	
การพึ่งพากัน (INT)			.191***	
การเคลื่อนย้ายแรงงาน (LAB)			.475***	
ความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรม (CUL)			-.032	
	R	.83	.85	.88
	R ²	.69	.71	.76
	SEE	.76	.73	.66
	F	296.79	166.21	142.77

หมายเหตุ: * = $p < .05$, ** = $p < .01$, *** = $p < .001$

หมายเหตุ: * = $p < .05$, ** = $p < .01$, *** = $p < .001$

อภิปรายผล

ตามกรอบแนวความคิดที่ได้มีการนำเสนอไปแล้ว ได้ตั้งแบบจำลองสำหรับการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่าปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคมที่

มีผลต่อการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า การป้องกันภัยพิบัติ การป้องกันการก่อการร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางด้านการขนส่ง ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร การพึ่งพากัน และการเคลื่อนย้ายแรงงานมีผลกระทบกับการรับรู้ของ

ประชาชนมีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นไปตาม
สมมุติฐานที่กำหนดไว้ ยกเว้นความร่วมมือทาง
การค้า และความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น
สองหัวข้อใหญ่ๆ คือข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและ
ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย (Policy-
oriented- recommendation) จากการศึกษา
พบว่า การป้องกันภัยพิบัติ การก่อการร้าย
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางด้าน
การขนส่ง ความร่วมมือทางด้านการสื่อสาร การ
พึ่งพากัน และการเคลื่อนย้ายแรงงาน มีผลต่อการ

รับรู้ของประชาชนที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียน ดังนั้นรัฐต้องให้ความสำคัญ กับ ปัจจัยต่างๆ
เหล่านี้ในการดำเนินนโยบายใดๆ เกี่ยวกับการเป็น
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ (Academic
recommendation) เนื่องจากตัวแปรต่างๆ ตาม
กรอบแนวความคิด และสมมุติฐานที่กำหนดไว้ มี
อำนาจอธิบายการผันแปรของปัจจัยด้านการเมือง
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคมเกี่ยวกับ
การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ไม่มาก
เท่าที่ควร แสดงว่ายังมีตัวแปรอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
อีก ดังนั้นจึงควรมีการศึกษา หรือวิจัยเพิ่มเติมถึงตัว
แปร หรือปัจจัยอื่นๆ อีก เช่น ความขัดแย้ง หรือความ
เสมอภาคของประชาชนในภูมิภาค

เอกสารอ้างอิง

- พัชรา โพธิ์กลาง. (2555). *เราคือประชาคมอาเซียน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิช
ซิ่ง จำกัด (มหาชน).
- ราช รัมมัญ. (2556). *รวบแน่กับตลาด AEC*. กรุงเทพฯ: โพลีนบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน).
- AEC. (2014). *What is AEC?. Thai-AEC*. Retrieved September 25, 2014, from <http://www.thai-aec.com/41>
- ASEAN. (2014). *ASEAN civil service heads map out priorities for post-2015 cooperation*. Association of Southeast ASEAN Nation. Retrieved September 29, 2014, from <http://www.asean.org>
- ASEAN News. (2014). *ASEAN economic community*. Association of Southeast Asian Nations. Retrieved September 25, 2014, from <http://www.asean.org>
- ASEAN News. (2014). *ASEAN Investment Area (AIA) Council*. Association of Southeast Asian Nations. Retrieved September 29, 2014, from <http://www.asean.org>
- ASEAN Regional Forum. (2014). *Australian Government Department of Foreign Affairs and Trade*. Retrieved September 29, 2014, from <http://www.dfat.gov.au/arf>
- ASEAN Social Forestry Network. (2014). *Equitable development: Social forestry and sustainable value chains towards a green economic in ASEAN*. International Forestry Research. Retrieved October 2, 2014, from <http://www.cifor.org>
- Keller, P.E. (2014). *Publications. Publications-Home*. Retrieved September 28, 2014, from <http://pkpublications.weebly.com>
- Public Relation News. (2014). *Study on impact towards labor after AEC is implemented*. Ministry of Labor Research. Retrieved October 2, 2014, from <http://www.mol.go.th>

- Regan, J.O., & Noe. A. (2014). *What it is like to see: A Sensorimotor theory of perceptual experience*. Springer. Retrieved September 28, 2014, from <http://ling.springer.com>
- Wikipedia. (2014). *ASEN Free Trade Area*. *The Free Encyclopedia*. Retrieved September 29, 2014, from <http://en.wikipedia.org>